

Α.Θ.

Αριθμός 441/2008

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Δ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 1η Νοεμβρίου 2005, με την εξής σύνθεση: Α. Τσαμπάση, Αντιπρόεδρος, Προεδρεύουσα, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Χ. Ράμμος, Δ. Γρατσίας, Σύμβουλοι, Ο. Ζύγουρα, Μ. Αθανασοπούλου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Ι. Παπαχαραλάμπους.

Για να δικάσει την από 24 Αυγούστου 2000 αίτηση:

του _____, υπηκόου Τουρκίας, ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Σ. Κουλοχέρη (Α.Μ. 13867), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,

κατά του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, ο οποίος παρέστη με την Δ. Κεφάλα, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Με την αίτηση αυτή ο αιτών επιδιώκει να ακυρωθεί η υπ' αριθμ. 3/230899/29-7-2000 απόφαση του Υπουργού Δημόσιας Τάξης.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Δ. Γρατσία.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του αιτούντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και την αντιπρόσωπο του Υπουργού, που ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή για την άσκηση της κρινομένης αιτήσεως ακυρώσεως έχουν καταβληθεί τα νόμιμα τέλη και παράβολο (1040409/2000 διπλότυπο εισπράξεως της Δ.Ο.Υ. Ενσήμων και Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών,

./.

1837847/2000 ειδικό έντυπο παραβόλου).

2. Επειδή, με την 3/230899/7.11.1989 απόφαση του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως, ο αιτών, ο οποίος έχει τουρκική ιθαγένεια, αναγνωρίσθηκε ως πρόσφυγας, υπό την έννοια του άρθρου 1Α της από 28.7.1951 Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων, κυρωθείσης με το Ν.Δ. 3989/1959 και υπήχθη στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς που θεσπίζεται με τη Σύμβαση αυτή. Η ως άνω υπουργική απόφαση ανακλήθηκε, με την απόφαση 3/230899/1.4.2000 του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως, με την οποία διατάχθη, επίσης, η απέλαση του αιτούντος από τη Χώρα. Κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως ασκήθηκε από τον αιτούντα, την 14.4.2000, προσφυγή κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 3 παράγραφος 3 και 6 του Π.Δ. 61/1999, επί της οποίας εκδόθηκε η 3/230899/29.7.2000 απόφαση του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως. Με την υπουργική αυτή απόφαση, η προσφυγή του αιτούντος έγινε δεκτή, κατά το μέρος που αφορά στην ανάκληση της πράξεως αναγνωρίσεώς του ως πρόσφυγα. Κατά τα λοιπά, όμως, ο Υπουργός απέρριψε την προσφυγή και διέταξε, κατ' επίκληση των άρθρων 32 και 33 της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης, την απέλαση του αιτούντος από τη Χώρα. Με την υπό κρίση αίτηση ζητείται ήδη η ακύρωση της αποφάσεως του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως, κατά το μέρος που διατάσσει την απέλαση του αιτούντος από τη Χώρα.

3. Επειδή, η υπό κρίση αίτηση ανήκει στην ακυρωτική αρμοδιότητα του Συμβουλίου της Επικρατείας, δεδομένου ότι η προσβαλλομένη πράξη έχει εκδοθεί κατ' επίκληση των άρθρων 32 και 33 της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων και αφορά στην απέλαση αλλοδαπού, ο οποίος έχει υπαχθεί στο καθεστώς της εν λόγω Διεθνούς Συμβάσεως και διατηρεί την ιδιότητα του πρόσφυγα (βλ. άρθρο 15 παράγραφος 1 περίπτωση στ' και παράγραφος 3

περίπτωση β' του Ν. 3068/2002, Α' 274).

4. Επειδή, η από 28.7.1951 Διεθνής Σύμβαση της Γενεύης περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων, κυρωθείσα με το Ν.Δ. 3989/1959 (Α' 201), ορίζει στο άρθρο 1Α παράγραφος 2 (όπως η διάταξη αυτή τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παράγραφος 2 του Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης της 31.1.1967, κυρωθέντος με τον ΑΝ 389/1968, Α' 125) ότι ως «πρόσφυγας» νοείται, μεταξύ άλλων, και κάθε πρόσωπο, το οποίο «συνεπεία δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας, της οποίας έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της Χώρας ταύτης». Η αυτή Διεθνής Σύμβαση ορίζει, στο άρθρο 1 ΣΤ, ότι «αι διατάξεις της Συνθήκης ταύτης δεν εφαρμόζονται επί προσώπων δια τα οποία υπάρχουν σοβαροί λόγοι να πιστευή τις ότι: α) έχουν διαπράξει έγκλημα κατά της ειρήνης, έγκλημα πολέμου ή έγκλημα κατά της ανθρωπότητας (...). β) έχουν διαπράξει σοβαρόν αδίκημα του κοινού ποινικού δικαίου ευρισκόμενα εκτός της χώρας της εισδοχής πριν ή γίνουν ταύτα δεκτά ως πρόσφυγες υπό της χώρας ταύτης γ) είναι ένοχα ενεργειών αντιθέτων προς τους σκοπούς και τας αρχάς των Ηνωμένων Εθνών». Η Σύμβαση προβλέπει, επίσης, στο άρθρο 2 ότι «πας πρόσφυξ υπέχει έναντι της χώρας ένθα ευρίσκεται υποχρεώσεις απαιτούσας ιδίως όπως ούτος συμμορφούται προς τους νόμους και κανονισμούς της χώρας ταύτης, ως και προς τα δια διατήρησιν της δημοσίας τάξεως λαμβανόμενα μέτρα». Περαιτέρω, στο άρθρο 32 η Διεθνής Σύμβαση διαλαμβάνει τα εξής: «1. Αι Συμβαλλόμεναι Χώραι δεν θα απελαύνουν πρόσφυγας νομίμως διαμένοντας επί του εδάφους αυτών, ειμή μόνον δια λόγους εθνικής ασφαλείας ή δημοσίας τάξεως. 2. Η απέλασις τοιούτου πρόσφυγος δεν θα πραγματοποιείται ειμή μόνον κατόπιν αποφάσεως λαμβανομένης συμφώνως προς την υπό της νομοθεσίας προβλεπομένην διαδικασίαν. Εφ' όσον επιτακτικοί λόγοι εθνικής ασφαλείας δεν

./.

αντιτίθενται εις τούτο, οι προσφυγες θα δικαιούνται να προσάγουν αποδείξεις περί της αθωότητος αυτών, να προσφεύγουν και να παρίστανται προς τούτο ενώπιον αρμοδίων αρχών ή ενός ή πλειόνων προσώπων ειδικώς εντεταλμένων υπό της αρμοδίας αρχής. 3 (...). Τέλος, στο άρθρο 33 της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης προβλέπονται τα εξής: «Ουδεμία Συμβαλλομένη Χώρα θα απελαύνη ή θα επαναπροωθή, καθ' οιονδήποτε τρόπον, πρόσφυγας, εις τα σύνορα εδαφών ένθα η ζωή ή η ελευθερία αυτών απειλούνται δια λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητος, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων. 2. Το εκ της παρούσης διατάξεως απορρέον ευεργέτημα δεν δύναται πάντως να επικαλήται πρόσφυξ όστις, δια σοβαράς αιτίας, θεωρείται επικίνδυνος εις την ασφάλειαν της χώρας ένθα ευρίσκεται ή όστις, έχων τελεσιδίκως καταδικασθή δι' ιδιαιτέρως σοβαρόν αδίκημα, αποτελεί κίνδυνον δια την Χώραν». Εξ άλλου, το Π.Δ. 61/1999 με τίτλο «Διαδικασία αναγνώρισης αλλοδαπού ως πρόσφυγα, ανάκληση της αναγνώρισης και απέλαση αυτού κ.λπ.» (Α' 63), το οποίο έχει εκδοθεί βάσει της εξουσιοδοτικής διατάξεως του άρθρου 24 παράγραφος 1 του Ν. 1975/1991 (Α' 184), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1 του Ν. 2452/1996 (Α' 283), καθορίζει στα άρθρα 2 και 3 τη διαδικασία αναγνώρισεως αλλοδαπού ως πρόσφυγα υπό την έννοια της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης και προβλέπει στο άρθρο 6 τα εξής: «Η ανάκληση της απόφασης αναγνώρισης αλλοδαπού ως πρόσφυγα και η απέλαση του αναγνωρισμένου πρόσφυγα γίνεται με τη διαδικασία που καθορίζεται από τις διατάξεις του άρθρου 2 και 3 του παρόντος διατάγματος, εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις των άρθρων 32 και 33 της Σύμβασης της Γενεύης του 1951 ».

5. Επειδή, από τα άρθρα 32 και 33 της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης, σε συνδυασμό προς το άρθρο 6 του Π.Δ. 61/1999, το οποίο παραπέμπει σε αμφότερες τις ως άνω διατάξεις της Διεθνούς Συμβάσεως, χωρίς ειδικότερες διακρίσεις ως προς το πεδίο εφαρμογής τους,

συνάγονται τα εξής: Όταν εκδίδεται, κατ' επίκληση λόγων δημοσίας τάξεως, πράξη απελάσεως αλλοδαπού, ο οποίος έχει την ιδιότητα του πρόσφυγα, απαιτείται η διατύπωση από τη Διοίκηση σχετικής εξατομικευμένης κρίσεως, η οποία μπορεί, κατ' αρχήν, να χωρήσει και εν όψει τελεσιδίκου καταδίκης του ενδιαφερομένου από ποινικό δικαστήριο για ιδιαίτερος σοβαρό αδίκημα. Εν όψει, όμως, των οριζομένων στο άρθρο 33 παράγραφος 2 της Συμβάσεως της Γενεύης, για τη νόμιμη αιτιολόγηση της πράξεως απελάσεως του πρόσφυγα δεν αρκεί η επίκληση της υπάρξεως εις βάρος του τελεσιδίκης καταδικαστικής αποφάσεως για ιδιαίτερος σοβαρό αδίκημα, αλλά απαιτείται, επί πλέον, εν όψει ακριβώς του ότι ο καταδικασθείς έχει υπαχθεί στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς της Συμβάσεως της Γενεύης λόγω της αναγνωρίσεώς του ως προσώπου που κινδυνεύει να διωχθεί στη χώρα του για λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων, η διατύπωση από τη Διοίκηση ειδικής κρίσεως περί του ότι ο καταδικασθείς, λόγω των συνθηκών υπό τις οποίες τέλεσε το αδίκημα και της όλης προσωπικότητός του, αποτελεί εφεξής κίνδυνο για το κοινωνικό σύνολο, σε τέτοιο βαθμό, ώστε η παραμονή του στην Ελλάδα να μην είναι πλέον ανεκτή και να επιβάλλεται η άμεση απομάκρυνσή του από τη Χώρα (πρβλ. σχετικώς το παρατεθέν ανωτέρω ελληνικό κείμενο του άρθρου 33 παράγραφος 2 της Συμβάσεως, προς το αγγλικό πρωτότυπο, το οποίο είναι δημοσιευμένο στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και στο οποίο γίνεται χρήση των όρων «danger to the community»).

6. Επειδή, εν προκειμένω, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής: Ο αιτών, ο οποίος έχει τουρκική ιθαγένεια, αναγνωρίσθηκε ως πρόσφυγας, υπό την έννοια του άρθρου 1Α της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης, με την 3/230899/7.11.1989 απόφαση του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως. Με την απόφαση 846/24.3.2000 του Εφετείου Αγρινίου, ο αιτών καταδικάσθηκε τελεσιδικώς σε συνολική ποινή φυλακίσεως δεκαοκτώ μηνών (ποινή που μετατράπηκε σε χρηματική προς

1500 δρχ. ημερησίως), καθώς και σε συνολική χρηματική ποινή 300.000 δραχμών για τα αδικήματα της υπεξαγωγής εγγράφων (άρθρο 222 Ποινικού Κώδικα), της παράνομης, χωρίς άδεια, απασχολήσεως αλλοδαπών και της διευκολύνσεως παράνομης παραμονής αλλοδαπών στην ελληνική επικράτεια (άρθρο 33- παράγραφοι 7 και 9 του Ν. 1975/1991). Με την εν λόγω ποινική απόφαση κρίθηκε, ειδικότερα, ότι ο αιτών είχε διαπράξει τα ανωτέρω αδικήματα: α) Διότι κατελήφθη στο Αγρίνιο, τον Ιανουάριο του 2000, να απασχολεί, ως υπεύθυνος διευθυντής και διαχειριστής νυκτερινού κέντρου διασκεδάσεως, αλλοδαπές, των οποίων είχε λήξει, όπως και του ήταν γνωστό, η άδεια παραμονής στην Ελλάδα. β) Διότι παρείχε στις ανωτέρω αλλοδαπές στέγη σε διαμέρισμα όπου διέμενε, στην ίδια πόλη, ώστε να δυσχεραίνονται οι σχετικοί αστυνομικοί έλεγχοι και γ) Διότι είχε αφαιρέσει και αποκρύψει τα διαβατήρια άλλων αλλοδαπών γυναικών, τις οποίες απασχολούσε στο ίδιο κέντρο, με σκοπό να παρεμποδίσει την ελεύθερη κίνησή τους και να τις εξαναγκάσει να εργάζονται στο κέντρο αυτό. Στην αυτή απόφαση αναφέρεται, επίσης, ότι ο αιτών κηρύσσεται ένοχος για τις ανωτέρω πράξεις χωρίς να συντρέχουν ελαφρυντικές περιστάσεις, διότι τέλεσε τις πράξεις αυτές με σκοπό τον πορισμό χρηματικού κέρδους με παράνομες πράξεις και με τρόπο οργανωμένο. Ακολούθησε η έκδοση της αποφάσεως 3/230899/1.4.2000 του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως, με την οποία ανακλήθηκε η υπουργική πράξη περί αναγνώρισεως του αιτούντος ως πρόσφυγα και διετάχθη η απέλασή του από τη Χώρα, με την αιτιολογία ότι ο εν λόγω «κατά τη διάρκεια της εδώ παραμονής του, υπό καθεστώς πρόσφυγα, ανέπτυξε έκνομη δραστηριότητα και μετέσχε σε πράξεις ικανές να πλήξουν τη δημόσια ασφάλεια της Χώρας». Κατά της εν λόγω αποφάσεως του Γενικού Γραμματέα ασκήθηκε η ενδικοφανής προσφυγή που προβλέπεται στα άρθρα 3 παράγραφος 3 και 6 του Π.Δ. 61/1999. Η προσφυγή έγινε δεκτή, με την προσβαλλομένη ήδη απόφαση του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως,

κατά το μέρος που αφορούσε στην ανάκληση της πράξεως αναγνώρισεως της προσφυγικής ιδιότητας και υπαγωγής του αιτούντος στο καθεστώς της Συμβάσεως της Γενεύης, με την αιτιολογία ότι «η απειλή κατά του εννόμου αγαθού της δημόσιας τάξης δεν αναφέρεται ρητά στους λόγους παύσης της προσφυγικής ιδιότητας, σύμφωνα με το άρθρο 1 Γ της Σύμβασης της Γενεύης». Κατά τα λοιπά, όμως, ο Υπουργός Δημοσίας Τάξεως απέρριψε την προσφυγή και διέταξε, κατ' επίκληση των άρθρων 32 και 33 της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης, την απέλαση του εν λόγω από τη Χώρα, αναφέροντας τα εξής: «Η απειλή κατά του εννόμου αγαθού της δημόσιας τάξης (...) αναφέρεται (...) στα άρθρα 32 και 33 της (...) Σύμβασης ως λόγος που επιτρέπει την απέλαση πρόσφυγα και, ως εκ τούτου, απορρίπτεται η προσφυγή του ως προς το σκέλος που διατάσσει την απέλασή του, διότι, κατά τη διάρκεια της εδώ παραμονής του, υπό καθεστώς πρόσφυγα, συνελήφθη και κατεδικάσθη τελεσιδίκως για ιδιαιτέρως σοβαρά αδικήματα και, ως εκ τούτου, θεωρείται ότι αποτελεί κίνδυνο για τη Χώρα». Με το περιεχόμενο, όμως, αυτό, η προσβαλλομένη υπουργική απόφαση αιτιολογείται, κατά το μέρος που προσβάλλεται, πλημμελώς. Και τούτο, διότι ναι μεν τα αδικήματα για τα οποία καταδικάσθηκε τελεσιδίκως ο αιτών με την προμνησθείσα εφετειακή απόφαση και, ιδίως, το αδίκημα της υπεξαγωγής εγγράφων, εμπίπτουν στην έννοια του «ιδιαιτέρως σοβαρού αδικήματος», της οποίας γίνεται χρήση στο άρθρο 33 παράγραφος 2 της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης, ο Υπουργός Δημοσίας Τάξεως αρκέσθηκε, όμως, εν προκειμένω στην επίκληση της τελεσιδικής ποινικής καταδίκης του αιτούντος και στην κρίση ότι, εκ μόνης της καταδίκης αυτής, συνάγεται ότι ο συγκεκριμένος αλλοδαπός είναι επικίνδυνος, χωρίς να προκύπτει, ούτε από την προσβαλλομένη πράξη ούτε από τα λοιπά, διαβιβασθέντα στο Δικαστήριο στοιχεία του φακέλου, ότι ο Υπουργός προέβη, όπως κατά τα εκτεθέντα στην προηγούμενη σκέψη, επιβάλλουν οι κρίσιμες εν προκειμένω διατάξεις, σε ειδική ουσιαστική εκτίμηση περί του εάν, εν όψει των

συνθηκών τελέσεως των ανωτέρω αδικημάτων και της όλης προσωπικότητος του αιτούντος, ο τελευταίος συνιστά κίνδυνο για το κοινωνικό σύνολο, σε τέτοιο βαθμό, ώστε να επιβάλλεται η άμεση απομάκρυνσή του από την Ελλάδα. Την ανάγκη δε διατυπώσεως, από τον Υπουργό Δημοσίας Τάξεως, της εν λόγω ουσιαστικής εκτιμήσεως καθιστά εντονότερη το γεγονός ότι η ποινή φυλακίσεως στην οποία καταδικάσθηκε τελεσιδίκως ο αιτών μετετράπη, πάντως, από το Εφετείο Αργινίου σε χρηματική ποινή, κατ' εφαρμογή, προδήλως, του άρθρου 82 παράγραφος 2 του Ποινικού Κώδικα (το οποίο προέβλεπε, όπως ίσχυε κατά τον εν προκειμένω κρίσιμο χρόνο, μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 1 παράγραφος 3 περίπτωση α' του Ν. 2408/1996, Α' 104, ότι «η περιοριστική της ελευθερίας ποινή που είναι μεγαλύτερη από ένα έτος και δεν υπερβαίνει τα δύο μετατρέπεται σε χρηματική, εκτός και αν ο δράστης είναι υπότροπος και το δικαστήριο με ειδικά αιτιολογημένη απόφασή του κρίνει ότι απαιτείται η μη μετατροπή της για να αποτραπεί ο δράστης από την τέλεση άλλων αξιόποινων πράξεων»). Την έλλειψη, εξ άλλου, διατυπώσεως, από τον Υπουργό Δημοσίας Τάξεως, της ως άνω, αναγκαίας κατά νόμο, ουσιαστικής εκτιμήσεως δεν μπορεί, οπωσδήποτε, να υποκαταστήσουν ούτε τα εκτιθέμενα στο από 4.11.2005 υπόμνημα, το οποίο κατέθεσε το Δημόσιο μετά τη συζήτηση και εντός σχετικής, χορηγηθείσης από την Προεδρεύουσα Αντιπρόεδρο, προθεσμίας, ούτε τα εκτιθέμενα στο έγγραφο 3/230899-429773/4.9.2000, στο οποίο εκτίθενται οι απόψεις του Δημοσίου επί της κρινομένης αιτήσεως και το οποίο δεν υπογράφεται, άλλωστε, από τον Υπουργό Δημοσίας Τάξεως, ο οποίος εξέδωσε την προσβαλλομένη πράξη, αλλά από άλλο όργανο, ήτοι το Γενικόν Γραμματέα του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως. Κατά συνέπεια, η προσβαλλομένη υπουργική απόφαση αποβαίνει, κατά το μέρος που πλήττεται, ακυρωτέα για τον ως άνω λόγο, ο οποίος προβάλλεται βασίμως. Κατά τη γνώμη, όμως, της Προεδρευούσης Αντιπρόεδρου Αθ. Τσαμπάση και της Παρέδρου Ο. Ζύγουρα, η προσβαλλομένη πράξη είναι

νόμιμη και η αίτηση ακυρώσεως πρέπει να απορριφθή. Τούτο διότι, κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, είναι επιτρεπτή η απέλασις αλλοδαπού, ο οποίος έχει αναγνωρισθή ως πρόσφυγας, εάν εκ της συμπεριφοράς του προκύπτει, ότι είναι επικίνδυνος δια την δημοσίαν τάξιν και ασφάλειαν της χώρας, δεν συμμορφούται προς τους νόμους ή είναι ένοχος ενεργειών αντιθέτων προς τας αρχάς και τους σκοπούς των Ηνωμένων Εθνών, ως αυτοί προσδιορίζονται δια του Χάρτου των Ηνωμένων Εθνών και της Οικουμενικής Διακηρύξεως των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της 10ης Δεκεμβρίου 1948. Εν προκειμένω, ο αιτών νομίμως και αιτιολογημένως εξετιμήθη από την Διοίκηση ως επικίνδυνος για την δημοσία τάξη και ασφάλεια αφού, παρά του ότι είχε και άλλοτε απασχολήσει κατά καιρούς τις δικαστικές αρχές για διάφορους λόγους (αυθαίρετες οικοδομικές εργασίες, παράνομη είσοδος στην Κύπρο με ελληνικό διαβατήριο καταγγεληθέν ως κλοπιμαίο κλπ.) έχει προεχόντως, εις βάρος του τελεσίδικη ποινική καταδίκη για παράνομη απασχόληση γυναικών σε νυχτερινά κέντρα και υπεξαγωγή εγγράφων, αποδιδόμενου εις αυτόν, ειδικώτερον, ότι παρεκράτει τα διαβατήρια των γυναικών προς τον σκοπόν παρεμποδίσεως της ελευθέρως κινήσεως και εξαναγκασμών των εις συγκεκριμένην εργασία, ενέργειες οι οποίες είναι αντίθετες προς τους κανόνες της ελληνικής εννόμου τάξεως και προς τις αρχές των Ηνωμένων Εθνών όπως προσδιορίζονται δια των άρθρων 1, 3, 4, 5, 9, 13 της Οικουμενικής Διακηρύξεως των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Δέχεται την υπό κρίση αίτηση.

Ακυρώνει την απόφαση 3/230899/29.7.2000 του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως, κατά το μέρος που διατάσσει την απέλαση του αιτούντος από τη Χώρα.

Διατάσσει την απόδοση του καταβληθέντος παραβόλου.

Επιβάλλει στο Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη του αιτούντος, η οποία ανέρχεται στο ποσό των εννιακοσίων είκοσι (920) ευρώ.

./.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 11 Ιανουαρίου 2006

Η Προεδρεύουσα Αντιπρόεδρος

Η Γραμματέας

Α. Τσαμπάση

Ι. Παπαχαραλάμπους

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στις 5 Φεβρουαρίου 2008.

Ο Πρόεδρος του Δ' Τμήματος

Η Γραμματέας

Μ. Βροντάκης

Α. Ρίπη